

Μάνος Κουνουγάκης

Άδειος Κόσμος

2020

Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Ο Μάνος Κουνουγάκης γεννήθηκε στο Ηράκλειο το 1985. Σπούδασε Αγγλική Φιλολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και Αμερικανική Λογοτεχνία στο Πανεπιστήμιο του Έσσεξ. Είναι συντονιστής προγράμματος και βοηθός εισηγητή στη Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία καθώς και συνδημιουργός της ιστοσελίδας PlayGRound στην οποία δημοσιεύονται ελληνικά θεατρικά έργα ελεύθερα για ανάγνωση. Τα θεατρικά του έργα μπορούν να διαβαστούν και στην προσωπική του ιστοσελίδα kounougakis.gr

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6974627110

Email: manoskounugk7@yahoo.gr

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2019 – Μάιος 2020) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *Άδειος Κόσμος* του Μάνου Κουνουγάκη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Τα Πρόσωπα

Χίλντα

Ρίτσαρντ 1

Ρίτσαρντ 2

Ρίτσαρντ 3

Ρίτσαρντ 4

Περίληψη

Ο Άδειος Κόσμος δεν είναι απλά ένας από τους πολλούς παράλληλους κόσμους. Είναι ένας κόσμος εν αναμονή καθώς περιμένει μια γυναίκα και ένα άνδρα που αγάπησαν ο ένας τον άλλο αληθινά και που η αγάπη τους δεν είχε τη τύχη που της άξιζε στον κόσμο τους. Ο Ρίτσαρντ, το αγόρι της Χίλντα, πέθανε όταν και οι δύο ήταν νέοι. Έτσι, χρόνια αργότερα, η Χίλντα κάνει μια επίκληση και φτάνει στον Άδειο Κόσμο περιμένοντας ένας Ρίτσαρντ από κάποιο παράλληλο κόσμο να δεχτεί το κάλεσμά της. Εκείνος έρχεται όμως δεν τη θυμάται και τόσο καλά. Σταδιακά άλλοι τρεις Ρίτσαρντ κάνουν την εμφάνισή τους. Είναι κάποιος από αυτούς το αγόρι της; Αγάπησαν τη Χίλντα του κόσμου τους όπως εκείνη τον Ρίτσαρντ της; Και πως θα μπορέσει να επιλέξει; Ενώ αυτά και άλλα ερωτήματα τους φέρνουν σε αδιέξοδο, ο Άδειος Κόσμος αρχίζει να καταρρέει.

1.

Άδειο σκηνικό. Η Χίλντα στέκεται στη μέση της σκηνής. Σκύβει και αγγίζει το έδαφος. Σηκώνεται και κοιτάζει δεξιά κι αριστερά.

Χίλντα: Ρίτσαρντ; Είσαι εδώ, Ρίτσαρντ; Ο Άδειος Κόσμος άνοιξε το σκληρό του κέλυφος. Και τώρα περιμένει. Πρέπει. Πρέπει να έρθεις.

Κλείνει τα μάτια της. Απαγγέλει μία επίκληση. Καθώς τη λέει εμφανίζεται ο Ρίτσαρντ1.

Χίλντα: Κι αν οι ψυχές μας είναι δύο, μοιάζουν δύο, σκέλη του άκαμπτου διαβήτη· κι είναι σένα πάντα η ψυχή σου στο ασάλευτο σημείο κι όλο την άλλη ακολουθεί /συντονισμένα.¹

Ρίτσαρντ1: *(Άψυχα. Μαζί της.)* Συντονισμένα.

¹ Στίχοι από το ποίημα «Αποχαιρετισμός Απαγορευτικός του Πένθους» («A Valediction: Forbidden Mourning») του John Donne. Μετάφραση: Διονύσης Καψάλης.

2.

Η Χίλντα ανοίγει τα μάτια και κοιτάζει τον Ρίτσαρντ1.

Χίλντα: Εσύ;

Ρίτσαρντ1: Τι συμβαίνει;

Χίλντα: Εσύ 'σαι.

Ρίτσαρντ1: Πού βρίσκομαι;

Χίλντα: Ζωντανός.

Ρίτσαρντ1: Όνειρο είναι;

Χίλντα: Όχι, βέβαια. Ήρθες. Για μένα.

Ρίτσαρντ1: Για σένα;

Χίλντα: Ρίτσαρντ.

Ρίτσαρντ1: Πώς ξέρεις τ' όνομά μου;

Χίλντα: Το βλέμμα σου. Να 'ξερες πόσα βράδια τ' ονειρεύτηκα. Να με κοιτάς και να-

Ρίτσαρντ1: Ποια είσαι;

Χίλντα: Δεν ξέρεις;

Ρίτσαρντ1: Όχι.

Χίλντα: Ίσως το σώμα σου θυμηθεί. *(Πάει να αγγίξει το χέρι του αλλά διστάζει.)* Όχι. Δεν πρέπει ακόμα.

Ρίτσαρντ1: Να μ' αγγίζεις;

Χίλντα: Είμαι σίγουρη πως θα 'ναι ζεστό. Όπως εκείνο το μεσημέρι. Θυμάσαι; Είχαμε γίνει μούσκεμα κι εγώ κρύωνα. Κάλυψες τα χέρια μου με τα δικά σου κι άρχισες να τα τρίβεις για να ζεσταθούν. *(Τον πλησιάζει χωρίς να τον ακουμπήσει, κλείνει τα μάτια της και εισπνέει.)* Η μυρωδιά σου. *(Ξαφνικά κάνει ένα απότομο βήμα πίσω.)*

Ρίτσαρντ1: Ποια είσαι; Και τι κάνω εδώ;

Χίλντα: Δέχτηκες το κάλεσμά μου.

Ρίτσαρντ1: Ποιο κάλεσμα; Δεν καταλαβαίνω.

Χίλντα: Η αγάπη.

Ρίτσαρντ1: Η αγάπη τι;

Χίλντα: Καταργεί για το κορμί μας τη φθορά και τον χωροχρόνο.

Ρίτσαρντ1: Ανοησίες.

Χίλντα: Το πίστευες κάποτε.

Ρίτσαρντ1: Εγώ;

Χίλντα: Η Χίλντα είμαι.

Ρίτσαρντ1: Η Χίλντα; *(Την κοιτάζει με απορία.)*

Χίλντα: Δεν γίνεται να μη με θυμάσαι.

Ρίτσαρντ1: Λυπάμαι μα δεν-

Χίλντα: Ο Άδειος Κόσμος σε δέχτηκε μέσα του. Πρέπει. Πρέπει να με θυμάσαι.

Ρίτσαρντ1: Ο Άδειος Κόσμος; Δεν καταλαβαίνω.

Χίλντα: Μα γίνεται να 'χεις ξεχάσει; *(Ο Ρίτσαρντ την κοιτάζει απορημένος.)* Δεν θυμάσαι το πάρκο;

Ρίτσαρντ1: Ποιο πάρκο;

Χίλντα: Την παιδική χαρά με τους ευκαλύπτους κοντά στο σπίτι της γιαγιάς σου.

Ρίτσαρντ1: Ναι, εκεί έπαιζα μικρός.

Χίλντα: Κι εκεί βρεθήκαμε για πρώτη φορά. Ήσουν πιο ψηλός. Σου ζήτησα να σηκωθείς στις μύτες των ποδιών σου και να κόψεις ένα φύλλο ευκαλύπτου για

το φυτολόγιο μου. Κι εσύ το έκανες. Από τότε κάθε απόγευμα μου έφερνες κι ένα διαφορετικό φύλλο ή λουλούδι.

Ρίτσαρντ1: Πόσο χρονών ήμασταν;

Χίλντα: Εσύ περίπου δέκα. Εγώ στα εννιά.

Ρίτσαρντ1: Τόσο μικροί...

Χίλντα: Κι εγώ πήγαινα στο περίπτερο και σ' αγόραζα μια σοκολάτα. Για να μείνεις λίγο ακόμα μαζί μου. Πριν πας να παίζεις ποδόσφαιρο με τ' άλλα αγόρια.

Ρίτσαρντ1: Ναι... Παίζαμε στο δρόμο. Και οι γείτονες γινόταν έξαλλοι κάθε φορά που η μπάλα χτύπαγε στ' αυτοκίνητά τους.

Χίλντα: Είχατε φτιάξει και μια συμμορία. Θυμάσαι; Κρησφύγετό σας ήταν ένα δεντρόσπιτο της καιιάς ώρας σε μία ελιά.

Ρίτσαρντ1: Δεντρόσπιτο; Δεν το θυμάμαι αυτό. Μονάχα ένα μεγαλύτερο παιδί που το φώναζα «αρχηγό».

Χίλντα: Κι έπειτα βρεθήκαμε στο γυμνάσιο. Εγώ στην πρωινή και εσύ στην απογευματινή βάρδια. Ή το ανάποδο. Πάντα όμως στο ίδιο θρανίο. Γράφαμε σημειώματα ο ένας στον άλλο για ένα ολόκληρο χρόνο.

Ρίτσαρντ1: (Θυμάται.) Με μολύβι πάνω στο θρανίο.

Χίλντα: Χωρίς ποτέ να δούμε ο ένας τον άλλο.

Ρίτσαρντ1: Γράφαμε και ποιήματα. Σαν αυτό που έλεγες πριν.

Χίλντα: Ναι, καλέ μου.

Ρίτσαρντ1: Ποιος είναι ο τίτλος του;

Χίλντα: Δεν θυμάσαι;

Ρίτσαρντ1: Όχι.

Χίλντα: «Αποχαιρετισμός Απαγορευτικός του Πένθους.»

Ρίτσαρντ1: Δεν το θυμόμουν. Όταν όμως σ' άκουσα να το λες, μου βγήκε αυθόρμητα η τελευταία λέξη.

Χίλντα: Όταν βρεθήκαμε, λίγα χρόνια αργότερα, έγινε το ποίημα της αγάπης μας. Μιας αγάπης που δεν αγγίζει κανέναν χωρισμό. Γιατί είναι σαν διαβήτης. Κι εμείς τα δύο μέρη του. Όσο μακριά κι αν πάει ο ένας, πάντα θα είναι σ' αρμονία με τον άλλο. Μέχρι και πάλι να συναντηθούν. Δημιουργώντας ένα τέλειο κύκλο.

Ρίτσαρντ1: Εσύ το έγραψες;

Χίλντα: Εγώ; (γελάει) Μακάρι!

Ρίτσαρντ1: Ποιος τότε;

Χίλντα: Ο Τζον Ντον.

Ρίτσαρντ1: Της αγάπης μας είπες;

Χίλντα: Ναι, της αγάπης μας. (Τον πλησιάζει αλλά διστάζει και πάλι να τον ακουμπήσει.)

Ρίτσαρντ1: Ήσουν το κορίτσι μου δηλαδή;

Χίλντα: Ακόμα δεν θυμάσαι;

Ρίτσαρντ1: Οι παιδικοί έρωτες. Καμιά φορά είναι τόσο σημαντικοί που (Γιαύση) τους ξεχνάς. Για να μπορέσεις ν' αγαπήσεις και πάλι.

Χίλντα: (Χαμογελάει.) Σημαντικοί είπες;

Ρίτσαρντ1: Ναι.

Χίλντα: Πρέπει να θυμηθείς.

Ρίτσαρντ1: Χίλντα... Ναι! Το κορίτσι με το ποδήλατο.

Χίλντα: Σωστά!

Ρίτσαρντ1: Στη τελευταία τάξη του σχολείου.

Χίλντα: Εσύ. Εγώ ένα χρόνο μικρότερη.

Ρίτσαρντ1: Η Χίλντα. (χαμογελάει)

Χίλντα: Θυμάσαι λοιπόν;

Ρίτσαρντ1: Μου είχες στείλει μήνυμα πρώτη. Είχαμε εκείνα τα παλιά κινητά.

Χίλντα: Θεέ μου! Ντρεπόμουν τόσο. Η φίλη μου όμως επέμενε.

Ρίτσαρντ1: Κι εγώ να μην ξέρω ποια είσαι.

Χίλντα: Είχαμε μιλήσει σ' εκείνη την εκδρομή.

Ρίτσαρντ1: Στο Στρασβούργο.

Χίλντα: Ναι!

Ρίτσαρντ1: Όλο το βράδυ δεν κοιμήθηκα. Προσπαθούσα να καταλάβω ποια ήσουν.

Χίλντα: Και ποτέ δεν κατάλαβες. Αιόμα κι όταν με είδες στην καφετέρια.

Ρίτσαρντ1: Πώς το ξέρεις;

Χίλντα: Εσύ μου το είπες.

Ρίτσαρντ1: Θα ήταν μάλλον αμήχανο.

Χίλντα: (του χαμογελάει) Λίγο.

Ρίτσαρντ1: Ήξερες;

Χίλντα: Ποιο πράγμα;

Ρίτσαρντ1: Πως ήμουν το αγόρι του θρανίου.

Χίλντα: Όχι. Μετά το ανακαλύψαμε.

Ρίτσαρντ1: Δηλαδή σου άρεσα;

Χίλντα: Όχι μόνο σε μένα. Αλλά εσύ...

Ρίτσαρντ1: Εγώ τι;

Χίλντα: Φαينόσουν... πώς να το πω; Αδιάφορος για όλα αυτά. Σαν να σ' ένοιαζε μόνο το σχολείο, οι φίλοι σου και το μπάσκετ.

Ρίτσαρντ1: Με είχες δει να παίζω;

Χίλντα: Ερχόμουν στα παιχνίδια σου. Κι εσύ ντρεπόσουν. Τον πατέρα σου κυρίως. Έπαιζες όμως όσο καλύτερα μπορούσες. Όχι για την ομάδα ή τους συμπαίκτες σου. Για μένα.

Ρίτσαρντ1: Γιατί δεν τα θυμάμαι όλα αυτά, ρε γαμώτο;

Χίλντα: Θα έπρεπε.

Ρίτσαρντ1: Θυμάμαι το ραντεβού μας. Την καφετέρια, τη συννεφιά, τους φίλους που μας διέκοπταν για να με χαιρετήσουν. Ακόμα και μια ιστορία σχετικά με το εξοχικό σου. Κοντά στη θάλασσα, σωστά;

Χίλντα: (με ελπίδα) Σωστά.

Ρίτσαρντ1: Αυτά.

Χίλντα: Μόνο;

Ρίτσαρντ1: Νομίζω μάλιστα πως (Παύση) δεν ξαναβγήγαμε.

Χίλντα: Όχι. Κάνεις λάθος.

Ρίτσαρντ1: Λυπάμαι. Δεν μπορώ να θυμηθώ κάτι άλλο.

Χίλντα: Γιατί δέχθηκες το κάλεσμα τότε;

Ρίτσαρντ1: Ποιο κάλεσμα;

Χίλντα: Εδώ. Στον Άδειο Κόσμο.

Ρίτσαρντ1: Τι 'ναι αυτό το μέρος;

Χίλντα: Ένας παράλληλος κόσμος.

Ρίτσαρντ1: Αστειέβεσαι, έτσι; (Η Χίλντα δεν απαντάει.) Πες μου πως αστειέβεσαι. (Η Χίλντα δεν απαντάει.) Ένας παράλληλος κόσμος. Την έχω ακούσει τη θεωρία. Υπάρχει λένε ένα σύμπαν ολόιδιο με το δικό μας. Ίσως και περισσότερα. Και σ' αυτό το σύμπαν υπάρχει μια άλλη Γη. Στην οποία όλα είναι ίδια. Τα δέντρα, τα βουνά, τα πουλιά. Εκεί κατοικεί ο άλλος μας εαυτός. Τρελό μου φαίνεται. Να είναι εσύ και να 'σαι αυτός. Ίδιοι και ταυτόχρονα διαφορετικοί. Κι αυτό εδώ το μέρος... Τι παράξενος κόσμος! Πώς τον είπες;

Χίλντα: Ο Άδειος Κόσμος.

Ρίτσαρντ1: *(Κοιτάζει γύρω του.)* Μοιάζει πράγματι άδειος.

Χίλντα: Είναι.

Ρίτσαρντ1: Γιατί;

Χίλντα: Για να τον κατοικήσουμε.

Ρίτσαρντ1: Εμείς;

Χίλντα: Ένας άνδρας και μία γυναίκα που αγαπήθηκαν αληθινά. Και που η αγάπη τους δεν είχε το τέλος που της άξιζε στον κόσμο τους.

Ρίτσαρντ1: Μα εγώ σε θυμάμαι ελάχιστα. Πώς γίνεται να 'μαστε εμείς οι εκλεκτοί;

Χίλντα: Είμαστε. Αλλιώς δεν θα δεχόσουν το κάλεσμα.

Ρίτσαρντ1: Πώς με κάλεσες;

Χίλντα: Με μια επίκληση.

Ρίτσαρντ1: Δηλαδή;

Χίλντα: Το ποίημα του Ντον.

Ρίτσαρντ1: Μα πώς;

Χίλντα: Ας πούμε πως μια μακρινή πρόγονός μου είχε διαβάσει κάποια απόκρυφα βιβλία. Γνώση που πέρασε από γιαγιά σ' εγγονή.

Ρίτσαρντ1: Μια οικογένεια μαγισσών.

Χίλντα: *(Χαμογελάει)* Δεν θα το έλεγα.

Ρίτσαρντ1: Και τόσα χρόνια καμιά δεν έκανε την επίκληση;

Χίλντα: Ποιος ξέρει; Μπορεί να μην αγάπησαν πραγματικά. Ή και να μην χρειάστηκε. Να έζησαν ευτυχισμένες με τους παππούδες μου. Θα μπορούσε βέβαια να δοκίμασαν και απλά να μην έπιασε. Ευτυχώς δηλαδή. Δεν θα υπήρχε τώρα Άδειος Κόσμος για να μας δεχτεί. Θα ήταν γεμάτος. *ΣΙΩΠΗ*
Άκουσες τη φωνή μου;

Ρίτσαρντ1: Όχι.

Χίλντα: Τότε;

Ρίτσαρντ1: Κοιμόμουν. Ένα κύμα ζέστης τύλιξε το σώμα μου. Ήταν όμορφα. Προστατευμένα. Για μια στιγμή σκέφτηκα πως θα 'θελα να μείνω έτσι για πάντα.

Χίλντα: Κι έπειτα;

Ρίτσαρντ1: Δεν ξέρω. Απλά βγήκα στο φως.

ΣΙΩΠΗ

Χίλντα: *(κοιτάζει ψηλά)* Πόσο όμορφος ο ήλιος εδώ! Ένα μόνιμο ηλιοβασίλεμα. Ξέρεις τι άλλο μ' αρέσει; Πως μπορώ να τον κοιτάζω όσο θέλω. Χωρίς να με τυφλώνει.

Ο Ρίτσαρντ1 κοιτάζει ψηλά αλλά κλείνει αμέσως τα μάτια του σαν να τυφλώνεται.

Χίλντα: Είσαι καλά;

Ρίτσαρντ1: Τι μας συνέβη; Ξέρεις... στον κόσμο σου.

Χίλντα: Δεν έχει σημασία.

Ρίτσαρντ1: Υπάρχει κάποιος άλλος Ρίτσαρντ εκεί, σωστά; *(Η Χίλντα δεν απαντάει.)* Με τον οποίο θα είχατε σίγουρα ένα μεγάλο έρωτα.

Χίλντα: Εσύ 'σαι ο Ρίτσαρντ.

Ρίτσαρντ1: Τι συνέβη;

Χίλντα: Λένε πως στον Άδειο Κόσμο υπάρχει μονάχα ένα πουλί. Πετάει ασταμάτητα μέχρι να-

Ρίτσαρντ1: Τι συνέβη;

Χίλντα: Το αγόρι...

Ρίτσαρντ1: Ναι;

Χίλντα: Το αγόρι μου. Πέθανε.

Ρίτσαρντ1: Πέθανα; Εννοώ αυτός. Πέθανε; Πώς;

Χίλντα: Τον χτύπησε ένα αυτοκίνητο.

Ρίτσαρντ1: Πότε;

Χίλντα: Αρχές Σεπτεμβρης ήταν. Ακόμα καλοκαίρι.

Ρίτσαρντ1: Πόσο χρονών;

Χίλντα: Δεκαοχτώ.

Ρίτσαρντ1: Θεέ μου.

Χίλντα: Ποιος Θεός; Αυτό που σ' άφησε να πεθάνεις;

Ρίτσαρντ1: Δεκαοχτώ.

Χίλντα: Ο ήλιος έδυε. Όπως εδώ. (Κοιτάζει τον ήλιο και χαμογελάει.) Φύσαγε. Όχι πολύ. Ίσα που σήκωνε όμορφα, μικρά κυματάκια. Περπατούσαμε πιασμένοι απ' τα χέρια και τρώγαμε παγωτό. Δίπλα μας μια μητέρα με τα δυο της κορίτσια. Κρατούσαν μωβ μπαλόνια και γέλαγαν. Και ξέρεις τι; Εκείνη τη στιγμή μας φαντάστηκα. Χρόνια μετά στο ίδιο σημείο. Να κρατάμε απ' το χέρι τις κό- (Παίρνει βαθειά εισπνοή και την κρατάει.)

Ρίτσαρντ1: Ναι;

Χίλντα: (Εκπνέει) Μια δυνατή ριπή. Τόσο δυνατή που...

Ρίτσαρντ1: Που;

Χίλντα: Κάτι μπήκε στο μάτι μου. Πρόλαβα μόνο να δω το μπαλόνι να φεύγει απ' τα χέρια του κοριτσιού. (Κλείνει τα μάτια της.)

Ρίτσαρντ1: Και;

Χίλντα: Δεν είδα. Άκουσα μόνο.

Ρίτσαρντ1: Τι άκουσες;

Χίλντα: Βήματα. Η μητέρα να ουρλιάζει. Το χέρι μου ξαφνικά άδειο. Φρενάρισμα. Φωνές.

Ρίτσαρντ1: Κι εσύ;

Χίλντα: Εγώ εκεί. Ένα άγαλμα. Να νιώθω μονάχα το παγωτό να λιώνει στο χέρι μου. Και τα μάτια μου ν' αρνούνται ν' ανοίξουν. Να επιθυμώ μονάχα τη τυφλότητα.

Ρίτσαρντ1: Τ' άνοιξες;

Χίλντα: Κάποια στιγμή.

Ρίτσαρντ1: Και τι είδες;

Χίλντα: *(Τα ανοίγει.)* Το μπαλόνι να πέφτει απαλά στην άσφαλτο.

Ρίτσαρντ1: Το κορίτσι έτρεξε στο δρόμο για το μπαλόνι. Κι εκείνος προσπάθησε να τη σώσει, σωστά; Πού βρήκε τη δύναμη;

Χίλντα: Βρήκες.

Ρίτσαρντ1: Εγώ;

Χίλντα: Είσαι αυτός. Κι αυτός ήταν εσύ.

Ρίτσαρντ1: Μα πώς; Αυτός σ' αγάπησε. Εγώ όχι. Αυτός θυσιάστηκε. Εγώ απλά θα κρατούσα το χέρι σου. Σφικτά. Να μη τρέξω στο δρόμο. Πέθανε ακαριαία;

Χίλντα: Όχι αμέσως.

Ρίτσαρντ1: Είχε τις αισθήσεις του; Γι' αυτό το λίγο που... *(Η Χίλντα γνέφει καταφατικά.)* Του μίλησες;

Χίλντα: Το πουλί. Λένε πως περιμένει να πλάσουμε τον Άδειο Κόσμο. Να φτιάξουμε δάση, πάρκα και σπίτια. Και τότε θα κατέβει, θα κουρνιαώσει σ' ένα δέντρο και θ' αρχίσει να-

Ρίτσαρντ1: Του μίλησες;

Χίλντα: Με ρώτησες.

Ρίτσαρντ1: Τι;

Χίλντα: Αν και το δικό σου όνομα θα γραφτεί στο νερό.

Ρίτσαρντ1: Το επίγραμμα. Στον τάφο του Τζον Κητς.

Χίλντα: Το θυμάσαι.

Ρίτσαρντ1: Δεν θυμόμουν τον Ντον. Αλλά τον Κητς; Όχι. Δεν θα μπορούσα να τον ξεχάσω.

Χίλντα: Έγινες λοιπόν ποιητής;

Ρίτσαρντ1: Εγώ ποιητής; (γελάει) Όχι.

Χίλντα: Θα μπορούσες.

Ρίτσαρντ1: Να γράψω καλά;

Χίλντα: Όχι μόνο.

Ρίτσαρντ1: Αλλά;

Χίλντα: Να συνταράξεις τις ψυχές των ανθρώπων. Να γράψεις...

Ρίτσαρντ1: Να γράψω τι;

Χίλντα: Τ' όνομά σου στο νερό.

Κοιτιούνται στα μάτια. Ο Ρίτσαρντ1 αποστρέφει το βλέμμα και προσπαθεί πάλι να κοιτάξει τον ήλιο. Κλείνει τα μάτια του.

Ρίτσαρντ1: Γαμώτο! (Τα ανοίγει και κοιτάζει τη Χίλντα.) Τι του απάντησες;

Χίλντα: Σου έγνεψα θετικά.

Ρίτσαρντ1: Αυτό μόνο.

Χίλντα: Δεν γινόταν να ειπωθεί κάτι άλλο.

Ο Ρίτσαρντ1 γονατίζει και πιάνει το έδαφος.

Ρίτσαρντ1: Παράξενο έδαφος. Είναι σκληρό. Μα σε κάποια σημεία δείχνει να μαλακώνει. Και ζεστό. Σαν κάτι να κοχλάζει μέσα του.

Χίλντα: Ύλη είναι. Που περιμένει να της δώσουμε σχήμα. Να γίνει βράχια, λίμνες, δέντρα.

Ρίτσαρντ1: Για να κτίσει το πουλί τη φωλιά του;

Χίλντα: Για μας.

Ρίτσαρντ1: Και πως θα γίνει αυτό;

Χίλντα: Θα μ' αγαπήσεις. Θα γίνεις ο άνδρας που θα ήταν αν ζούσε.

Ρίτσαρντ1: Μα μπορώ;

Χίλντα: Οι κόσμοι δεν ανοίγουν έτσι απλά.

Ρίτσαρντ1: *(Περιφέρεται στο χώρο.)* Δεν υπάρχει τίποτα στον ορίζοντα. Τίποτα.
(Την πλησιάζει.)

Χίλντα: Μας έχεις ανάγκη. Τον Άδειο Κόσμο. Εμένα. *(Τον πλησιάζει. Φέρνει τα χείλη της κοντά στα δικά του χωρίς να τον ακουμπήσει. Εισπνέει.)* Λοιπόν;

Ρίτσαρντ1: Μια μάγισσα.

Χίλντα: Κι ένας ποιητής.

Την ώρα που ετοιμάζονται να φιληθούν ακούγεται το κελάιδισμα ενός πουλιού. Η Χίλντα τραβιέται απότομα. Κοιτάζουν ψηλά.

3.

Ο Ρίτσαρντ2 μπαίνει δισταχτικά στη σκηνή. Δείχνει σαστισμένος. Κοιτάζει ψηλά φάχροντας για το πουλί και έτσι δεν παρατηρεί το ζευγάρι. Έχει αρκετές ομοιότητες με τον Ρίτσαρντ1. Ωστόσο υπάρχουν διαφορές στο ντύσιμο, στα μαλλιά και σε άλλα εξωτερικά στοιχεία.

Χίλντα: Δεν μπορεί...

Ρίτσαρντ1: Τι έπαθες;

Χίλντα: Ρίτσαρντ;

Ρίτσαρντ1: Ναι;

Ο Ρίτσαρντ2 τους αντιλαμβάνεται και κατευθύνεται προς το μέρος τους.

Ρίτσαρντ2: Το ακούτε κι εσείς; *(Η Χίλντα σαστισμένη γνέφει καταφατικά.)* Δεν έχω ακούσει ομορφότερο ήχο.

Ρίτσαρντ1: Ποιος είσαι;

Ρίτσαρντ2: Τι πουλί είναι;

Χίλντα: Εσύ...

Ρίτσαρντ1: Τον ξέρεις;

Χίλντα: *(στον Ρίτσαρντ1)* Είναι *(Παύση)* εσύ...

Ρίτσαρντ2: *(στη Χίλντα)* Το πρόσωπό σου... Μοιάζει γνωστό.

Ρίτσαρντ1: Ποιος είσαι;

Ρίτσαρντ2: Και το δικό σου, φίλε μου.

Χίλντα: Δεν με θυμάσαι;

Ρίτσαρντ2: Πού βρίσκομαι; Κι εσείς ποιοι είστε;

Χίλντα: Η Χίλντα είμαι.

Ρίτσαρντ2: Η Χίλντα... Ναι. Το κορίτσι του θρανίου.

Χίλντα: *(χαμογελάει)* Σωστά.

Ρίτσαρντ2: Η Χίλντα...

Χίλντα: Το κορίτσι σου.

Ρίτσαρντ2: *(χαμογελάει)* Εκείνο τ' όμορφο καλοκαίρι.

Χίλντα: Θυμάσαι λοιπόν;

Ρίτσαρντ2: Πάντα θυμόμαστε τους πρώτους μας έρωτες. Έστω κι αν κράτησαν λίγο.

Χίλντα: Λίγο;

Ρίτσαρντ2: Έπρεπε να φύγω για τις σπουδές μου.

Χίλντα: Κι εμείς;

Ρίτσαρντ2: Δεν θυμάσαι; Γράφαμε γράμματα ο ένας στον άλλο. Στην αρχή καθημερινά. Μα έπειτα όλο και πιο αραιά. Ωσπου μια μέρα δεν στείλαμε άλλο.

Χίλντα: Αποκλείεται.

Ρίτσαρντ2: Έπρεπε. Το περιεχόμενό τους... Ξεθώριαζε.

Η Χίλντα χάνεται στις σκέψεις της.

Ρίτσαρντ1: Ρίτσαρντ;

Ρίτσαρντ2: Χίλντα; Είσαι καλά;

Ρίτσαρντ1: Σε λένε Ρίτσαρντ;

Ρίτσαρντ2: Ναι. *(Κοιτιούνται στα μάτια. Ο Ρίτσαρντ2 κάνει δυο βήματα πίσω.)* Τι στην ευχή συμβαίνει εδώ; Κι εσύ ποιος είσαι;

Ρίτσαρντ1: Εγώ είμαι ο... Πώς να το πω;

Ρίτσαρντ2: Δεν ξέρεις τ' όνομά σου;

Ρίτσαρντ1: Απλά είναι όλα τόσο αλλόκοτα.

Ρίτσαρντ2: Δεν καταλαβαίνω.

Ρίτσαρντ1: Σου αρέσουν οι φοίνικες;

Ρίτσαρντ2: Τι ερώτηση είναι αυτή;

Ρίτσαρντ1: Πες μου. Σου αρέσουν;

Ρίτσαρντ2: Υπήρχε ένας απέναντι από το πατρικό μου.

Ρίτσαρντ1: Σ' ένα μικρό λόφο.

Ρίτσαρντ2: Πώς το ξέρεις;

Ρίτσαρντ1: Έτσι ήταν και στο σπίτι μου. Απ' το μπροστά μπαλκόνι έβλεπα τον φοίνικα. Και από το πίσω το βουνό που έμοιαζε με κεφάλι ανθρώπου.

Ρίτσαρντ2: Μέναμε κοντά;

Ρίτσαρντ1: Ζωγράφιζα συνέχεια φοίνικες όταν ήμουν μικρός.

Ρίτσαρντ2: Κι εγώ.

Ρίτσαρντ1: Είχαμε κι ένα κήπο στην πίσω αυλή. Εκεί ζούσαν λιακόνια.

Ρίτσαρντ2: Τα μπάσταρδα.

Ρίτσαρντ1: Τα θυμάσαι;

Ρίτσαρντ2: Δηλητηριώδεις φίδια.

Ρίτσαρντ1: Σαύρες.

Ρίτσαρντ2: Τα φοβόμουν.

Ρίτσαρντ1: Κι εγώ. Θυμάμαι ένα απόγευμα... Εκεί που διάβαζα άκουσα χτυπήματα στο παράθυρο.

Ρίτσαρντ2: Ποιος ήταν;

Ρίτσαρντ1: Μια τεράστια σάυρα. Ήθελε να μπει μέσα.

Ρίτσαρντ2: Ένα λιακόνι;

Ρίτσαρντ1: Μάλλον όχι. Εκτός αν ήταν ο βασιλιάς τους.

Ρίτσαρντ2: Και; Της άνοιξες;

Ρίτσαρντ1: Ξέρεις την απάντηση.

Ρίτσαρντ2: Από πού κι ως πού; (*Πιάνει τον Ρίτσαρντ1 νευρικό γέλιο.*) Τι συμβαίνει; Γιατί γελάς;

Χίλντα: Είστε δύο.

Ρίτσαρντ1: (*γελώντας*) Και ποιος ξέρει πόσοι ακόμα.

Ρίτσαρντ2: Μα τι λέτε;

Ρίτσαρντ1: Πόσοι παράλληλοι κόσμοι να υπάρχουν; Τρεις; Δέκα; Εκατό; Άπειροι;

Ρίτσαρντ2: Πού είμαστε;

Ρίτσαρντ1: Στον Άδειο Κόσμο.

Ρίτσαρντ2: Δεν καταλαβαίνω.

Ρίτσαρντ1: Γιατί εγώ; Το μυαλό μου δεν μπορεί να συλλάβει αυτό που συμβαίνει.

Χίλντα: Δύο. Είστε δύο. Ποιος είναι λοιπόν το αγόρι μου;

Ο Ρίτσαρντ2 κοιτάζει τον Ρίτσαρντ1 με απορία.

Ρίτσαρντ1: Ο Ρίτσαρντ από τον κόσμο της.

Ρίτσαρντ2: Τον κόσμο της;

Ρίτσαρντ1: Ένα παράλληλο σύμπαν. Ένα από τα πολλά.

Ρίτσαρντ2: Δηλαδή...

Ρίτσαρντ1: Με λένε Ρίτσαρντ.

Ρίτσαρντ2: Ρίτσαρντ;

Ρίτσαρντ1: Είμαι εσύ και είσαι εγώ. Δυο Ρίτσαρντ από άλλους κόσμους.

Ρίτσαρντ2: Ονειρεύομαι, έτσι;

Χίλντα: Δεν είναι όνειρο. Σας κάλεσα. Κι εσείς ήρθατε.

Ρίτσαρντ2: Γιατί;

Χίλντα: Για να ζωντανέψουμε την αγάπη μας.

Ρίτσαρντ1: Ο Ρίτσαρντ της πέθανε. Εκείνο το όμορφο καλοκαίρι.

Ρίτσαρντ2: *(Κοιτάζει τη Χίλντα.)* Ναι, ήταν όμορφο.

Ρίτσαρντ1: Για μένα μάλλον αδιάφορο.

Χίλντα: *(στον Ρίτσαρντ2)* Θα μέναμε μαζί. Για πάντα.

Ρίτσαρντ2: Μάλλον δεν τα καταφέραμε και τόσο καλά.

Χίλντα: Γιατί ήρθες τότε;

Ρίτσαρντ2: Εγώ...

Χίλντα: Για πάντα.

Ρίτσαρντ2: Συχνά φανταζόμουν πως είσαι ακόμα κοπέλα μου.

Χίλντα: Δεν είναι αρκετό. *(Την πιάνει κρίση άγχους. Δυσκολεύεται να αναπνεύσει.)*

Ρίτσαρντ1: Είσαι καλά;

Ρίτσαρντ2: Χίλντα;

Χίλντα: Είμαστε μόνο τρεις μα νιώθω να πνίγομαι. Χρειάζομαι αέρα. Αέρα.
(Πάει να βγει από τη σκηνή.)

Ρίτσαρντ2: Πού πας;

Ρίτσαρντ1: Χίλντα;

Χίλντα: Ο Άδειος Κόσμος γέμισε. Χρειάζομαι αέρα. *(Αποχωρεί. Πέφτει σκοτάδι.)*

4.

Η Χίλντα εμφανίζεται σε κάποιο σημείο του θεάτρου. Περιφέρεται για λίγο, σταματάει και κοιτάζει τη σκηνή. Το φως επιστρέφει και βλέπουμε τους δύο Ρίτσαρντ στο σημείο που ήταν πριν. Δεν έχουν αντιληφθεί την παρουσία της.

Ρίτσαρντ2: Μήπως να πάμε μαζί της;

Ρίτσαρντ1: Άσε τη λίγο μόνη.

Ρίτσαρντ2: Κι αν μας χρειάζεται;

Ρίτσαρντ1: Τότε θα γυρίσει πίσω.

Ρίτσαρντ2: Όμορφη είναι.

Ρίτσαρντ1: Ναι.

Ρίτσαρντ2: Κορίτσι δεν ήταν και τόσο γοητευτική.

Ρίτσαρντ1: Νομίζω ήταν.

Ρίτσαρντ2: Και πάλι όμως την ερωτεύτηκα.

Ρίτσαρντ1: Μακάρι να είχα κάνει το ίδιο κι εγώ.

Ρίτσαρντ2: Αυτά που μου 'πες πριν...

Ρίτσαρντ1: Ναι;

Ρίτσαρντ2: Πώς τα ξέρεις;

Ρίτσαρντ1: Μου τα 'πε.

Ρίτσαρντ2: Και την πιστεύεις;

Ρίτσαρντ1: Δεν ξέρω γιατί αλλά ναι.

Ρίτσαρντ2: Κι εγώ. Κι ας μου φαίνονται τόσο παράλογα.

Ρίτσαρντ1: Ο παππούς μου έλεγε πως τίποτα δεν είναι παράλογο. Σε κάποιον άλλο κόσμο οι γάτες κολυμπούν στη Σελήνη.

Ρίτσαρντ2: Οι σκίουροι θες να πεις.

Ρίτσαρντ1: Ο παππούς μας. Δεν σταματούσε να λέει παραμύθια.

Ρίτσαρντ2: *(Κοιτάζει στο σημείο από το οποίο έφυγε η Χίλντα.)* Δεν τη βλέπω πια.

Ρίτσαρντ1: Θα γυρίσει.

Ρίτσαρντ2: Κι αν χαθεί;

Ρίτσαρντ1: Εδώ; Κοίταξε γύρω σου. Δεν υπάρχει τίποτα. Μόνο εμείς, το έδαφος και ο αέρας.

Ρίτσαρντ2: Πώς θα γυρίσει λοιπόν; Δεν θα 'χει σημάδια.

Ρίτσαρντ1: Μην ξεχνάς τον διαβήτη.

Ρίτσαρντ2: Ποιο διαβήτη;

Ρίτσαρντ1: Το ποίημα του Ντον.

Ρίτσαρντ2: Δεν μου λέει κάτι.

Ρίτσαρντ1: *Κι αν οι ψυχές μας είναι δυο, μοιάζουνε δύο/σκέλη του άκαμπτου διαβήτη...*

Ρίτσαρντ2: Τα λόγια που άκουσα στον ύπνο μου.

Ρίτσαρντ1: Είναι το ποίημα της αγάπης μας.

Ρίτσαρντ2: Την αγαπούσε την ποίηση.

Ρίτσαρντ1: Κι εμείς.

Ρίτσαρντ2: Λέγαμε πως θα γίνουμε ποιητές.

Ρίτσαρντ1: Έγινες;

Ρίτσαρντ2: Όχι.

Ρίτσαρντ1: Και το τρεμάμενο χέρι;

Ρίτσαρντ2: *(Κοιτάζει την παλάμη του.)* Το ξέρεις κι αυτό;

Ρίτσαρντ1: Το είχαν όλοι οι σπουδαίοι ποιητές. Ο Κητς, ο Τρακλ, ο Πόε.

Ρίτσαρντ2: Ξαφνικά άρχιζε να τρέμει. Και τότε, αν έπιανες το στυλό, έγγραφες τους πιο υπέροχους στίχους.

Ρίτσαρντ1: (χαμογελάει) Το πίστευα κάποτε.

Ρίτσαρντ2: Κι εγώ.

Ρίτσαρντ1: Θα 'θελα να διαβάσω τους στίχους σου. Θα 'ναι άραγε ίδιοι με τους δικούς μου;

Ρίτσαρντ2: Δηλαδή το πιστεύεις; Είμαστε το ίδιο πρόσωπο από δυο διαφορετικούς κόσμους;

Ρίτσαρντ1: Ακόμα δεν πείστηκες;

Ρίτσαρντ2: Και βρεθήκαμε εδώ στον... πως τον είπες; Κενό Κόσμο;

Ρίτσαρντ1: Άδειο Κόσμο.

Ρίτσαρντ2: Ο οποίος τι είναι ακριβώς;

Ρίτσαρντ1: Απ' ότι καταλαβαίνω ένας κόσμος εν αναμονή.

Ρίτσαρντ2: Και ποιον περιμένει;

Ρίτσαρντ1: Ένα ζευγάρι που αγαπήθηκε πολύ σε κάποιο κόσμο. Και που η αγάπη τους δεν είχε το τέλος που θα της άξιζε. (Απομακρύνεται λίγο.) Το πουλί. Δεν ακούγεται πια.

Ρίτσαρντ2: Μπορεί να την ακολουθεί.

Ρίτσαρντ1: Τη ξανάδες;

Ρίτσαρντ2: Ποια;

Ρίτσαρντ1: Τη Χίλντα σου.

Ρίτσαρντ2: Όχι.

Ρίτσαρντ1: Εγώ μάλλον ναι. Κάπου τυχαία.

Ρίτσαρντ2: Και;

Ρίτσαρντ1: Τίποτα.

Ρίτσαρντ2: Πώς γίνεται λοιπόν να 'μαστε εμείς οι εκλεκτοί;

Ρίτσαρντ1: Ίσως σε κάποιον άλλο παράλληλο κόσμο μια Χίλντα και ένας Ρίτσαρντ να πέτυχαν τη τέλεια αγάπη.

Ρίτσαρντ2: Αυτή και το αγόρι της;

Ρίτσαρντ1: Όχι απαραίτητα.

Ρίτσαρντ2: Πώς λες να είναι η τέλεια αγάπη;

Ρίτσαρντ1: Δεν ξέρω.

Ρίτσαρντ2: Ούτε κι εγώ.

Ρίτσαρντ1: Είδες; Είμαστε ίδιοι.

Ρίτσαρντ2: Δεν είσαι εγώ.

Ρίτσαρντ1: Εγώ πάντως με βλέπω στα μάτια σου. *(Ο Ρίτσαρντ2 κλείνει τα μάτια.)*
Κοίταξέ με.

Ρίτσαρντ2: Αν είμαστε ίδιοι, πες μου τι σκέφτομαι τώρα.

Ρίτσαρντ1: Πως θες να μείνεις εδώ με τη Χίλντα.

Ρίτσαρντ2: *(Μένει σιωπηλός για λίγο. Ανοίγει τα μάτια του.)* Όπως κι εσύ.

Ρίτσαρντ1: Είμαστε δηλαδή αντίζηλοι.

Ρίτσαρντ2: Κατά κάποιο τρόπο.

Ρίτσαρντ1: Αντίζηλοι του εαυτού μας.

Ρίτσαρντ2: Εκτός αν επιστρέψεις στον κόσμο σου.

Ρίτσαρντ1: Ή εσύ στον δικό σου.

Ρίτσαρντ2: Φεύγω. *(Αρχίζει να απομακρύνεται.)*

Ρίτσαρντ1: Πού πας;

Ρίτσαρντ2: Να τη βρω.

Ρίτσαρντ1: Θέλει να μείνει μόνη.

Ρίτσαρντ2: Τότε να σεβαστείς την επιθυμία της. *(Περπατάει προς το μέρος που έφυγε η Χίλντα.)*

Ρίτσαρντ1: Περίμενε. Έρχομαι κι εγώ.

Ρίτσαρντ2: Έλα. Κι ελπίζω ο διαβήτης σου να βοηθήσει.

Βγαίνουν από τη σκηνή. Τους ακούμε να τη φωνάζουν.

Ρίτσαρντ2: Χίλντα!

Ρίτσαρντ1: Χίλντα!

5.

Η Χίλντα ανεβαίνει στη σκηνή. Σταματάει κοιτάζοντας προς το μέρος που έφυγαν οι δύο Ρίτσαρντ.

Χίλντα: Έφυγαν. Κι ο Άδειος Κόσμος άδειασε πάλι. Ύπουλος κόσμος. Από Παράδεισος γίνεται Κόλαση. Γιατί τους άφησε και τους δυο να περάσουν; Για να με βασανίσει; Ή μήπως για να με δοκιμάσει;

Ίσως γιατί είναι λίγοι. Δεν αγάπησαν τη Χίλντα τους όπως εμένα τ' αγόρι μου. Μα γίνεται να μετρήσουμε την αγάπη;

Πόσο θέλω να τους φιλήσω. Να τους αγκαλιάσω. Να νιώσω τα σώματά τους μέσα μου. Δεν πρέπει όμως. Κάθε άγγιγμα ελευθερώνει ενέργεια. Κι αυτός ο κόσμος είναι στα σπάργανα. Τόσο εύθραυστος. Κάθε άγγιγμα τον διαλύει. Τον οδηγεί στην κατάρρευση.

Να τους βλέπω όμως δεν είναι αρκετό. Του μοιάζουν. Μα δεν είναι ίδιοι. Μπορώ όμως να τους μυρίζω. Αυτό ναι. Κάτι είναι. Η μυρωδιά τ' ανθρώπου λένε δεν αλλάζει.

Ο Ρίτσαρντ3 μπαίνει στη σκηνή. Η Χίλντα τον κοιτάζει σαστισμένη ενώ εκείνος πλησιάζει με αργά βήματα. Εκείνη φεύγει προς την αντίθετη κατεύθυνση και ο Ρίτσαρντ3 τρέχει πίσω της.

Ρίτσαρντ3: Έι! Πού πας;

Την προλαβαίνει και της αγγίζει το χέρι στην προσπάθειά του να τη σταματήσει.

Χίλντα: Μη μ' ακουμπάς! (Τραβάει το χέρι της.)

Ρίτσαρντ3: Είσαι όμορφη.

Χίλντα: Κι εσύ.

Ρίτσαρντ3: Τι παράξενο μέρος! Πως ήρθα εδώ; Θυμάμαι απλά κάποιους σίχους. Από το ποίημα που...

Χίλντα: Που;

Ρίτσαρντ3: Ψιθύριζα στη γυναίκα μου την ώρα που κάναμε έρωτα.

Χίλντα: Στη γυναίκα σου;

Ρίτσαρντ3: Ανόητο, ε;

Χίλντα: Καθόλου.

Ρίτσαρντ3: Εκείνη έτσι πίστευε.

Χίλντα: Αποκλείεται.

Ρίτσαρντ3: Στην αρχή της άρρεσε. Ήταν μέρος της γοητείας μου έλεγε. Γρήγορα όμως βαρέθηκε.

Χίλντα: Μα πως; Δεν θα 'κανα ποτέ κάτι τέτοιο. (Ο Ρίτσαρντ την κοιτάζει με απορία.) Κι εσύ; Τι έκανες;

Ρίτσαρντ3: Σώπασα.

Χίλντα: Όχι. Δεν έπρεπε.

Ρίτσαρντ3: Δεν έπαψα όμως να σκέφτομαι εκείνες τις λέξεις. Ήταν για μένα... πως να το πω; Ο ίδιος ο έρωτας. Καθώς έλπεινα τα μάτια έπαιρναν μορφή και σχημάτιζαν την εικόνα μιας γυναίκας. Που μαζί της (Παύση) ερχόμουν σε οργανισμό.

Χίλντα: Αυτό είναι απιστία.

Ρίτσαρντ3: Είναι; (Η Χίλντα δεν απαντάει.) Δεν θα 'ταν μάλλον το άλλο μου μισό.

Χίλντα: Όχι. Μη το λες αυτό.

Ρίτσαρντ3: Μια ψευδαίσθηση είναι κι ο έρωτας. Ευτυχώς εκείνη το κατάλαβε πρώτη.

Χίλντα: Δεν είναι έτσι. Είμαι σίγουρη πως η Χίλντα σ' αγαπάει.

Ρίτσαρντ3: Ποια;

Χίλντα: Η Χίλντα. Η γυναίκα σου.

Ρίτσαρντ3: Μα δεν τη λένε Χίλντα.

Χίλντα: Όχι;

Ρίτσαρντ3: Τζούλια τη λένε.

Χίλντα: Ούτε μ' εσένα λοιπόν...

Ρίτσαρντ3: Με μένα τι;

Χίλντα: Γαμώτο, Ρίτσαρντ! *(Γιάει να φύγει από την άλλη κατεύθυνση.)*

Ρίτσαρντ3: Έι! Πού πας; *(Τρέχει και την εμποδίζει κρατώντας της το χέρι. Εκείνη το τραβάει.)*

Χίλντα: Μη μ' αγγίζεις σου είπα!

Ρίτσαρντ3: Πώς ξέρεις τ' όνομά μου;

Χίλντα: Να μη σε νοιάζει.

Ρίτσαρντ3: Μη φεύγεις. Δεν υπάρχει ψυχή εδώ πέρα. Μονάχα αυτό τ' αλλόκοτο φως που μοιάζει με ηλιοβασίλεμα.

Χίλντα: Γιατί χωρίσατε;

Ρίτσαρντ3: Γιατί άλλαξα. Έγινα ο χειρότερος σύζυγος. Ο χειρότερος εαυτός μου.

Χίλντα: Με τη Χίλντα εννοώ.

Ρίτσαρντ3: Ποια Χίλντα;

Χίλντα: Τον πρώτο σου έρωτα. *(Την κοιτάζει με απορία.)* Το κορίτσι που της έκοβες φύλλα στο πάρκο... Που γράφατε ποιήματα στο θρανίο... Που ερχόταν και σ' έβλεπε όταν έπαιζες μπάσκιετ...

Ρίτσαρντ3: Μάλλον με μπερδεύεις με άλλο.

Χίλντα: Κοίταξέ με. Ή μάλλον... Πλησίασε και μύρισε το δέρμα μου. Δεν μπορεί. Θα θυμηθείς.

Πλησιάζουν ο ένας τον άλλο, ο Ρίτσαρντ εισπνέει και κλείνει τα μάτια του. Δείχνει να χαμογελάει.

Ρίτσαρντ3: Αν είχα κορίτσι μικρός, αυτό θα ήταν τ' άρωμά της.

Χίλντα: Είχες.

Ρίτσαρντ3: Μαϊάρι αλλά δεν... Ήμουν ντροπαλός. Αγχωνόμουν πολύ όταν κάποια μου άρεσε. Μια φορά θυμάμαι στο γυμνάσιο ήμουν ερωτευμένος με μια συμμαθήτριά μου. Ένα βράδυ, ενώ φεύγαμε από το μάθημα, μου είπε πως της αρέσω. Κι εγώ... Ξέρεις τι έκανα εγώ; Δεν μίλησα. Σαν να μην άκουσα τίποτα. Περπατούσαμε αμίλητοι ώσπου πλησίασε μια άλλη συμμαθήτριά και με ρώτησε για κάποιες ασκήσεις.

Χίλντα: Κι εκείνη;

Ρίτσαρντ3: Συνέχισε να 'ναι φίλη μου. Σαν να μην ειπώθηκε τίποτα.

Χίλντα: Εγώ θα σου 'πιανα το χέρι. Και θα σου 'δυνα ένα φιλί στο μάγουλο.

Ρίτσαρντ3: Θα το κάνεις;

Χίλντα: Δεν ξέρεις πόσο το θέλω. *(Η Χίλντα πλησιάζει με το χέρι της το χέρι του. Τελικά κάνει λίγα βήματα πίσω.)* Δεν θα με ρωτήσεις που βρίσκεσαι;

Ρίτσαρντ3: Όχι.

Χίλντα: Γιατί;

Ρίτσαρντ3: Θα χαλάσω τη στιγμή.

Χίλντα: Είσαι στον Άδειο Κόσμο.

Ρίτσαρντ3: Πιάσε το χέρι μου.

Χίλντα: Είναι ένας παράλληλος κόσμος.

Ρίτσαρντ3: Φίλησέ με.

Χίλντα: Ένας από τους πολλούς.

Ρίτσαρντ3: Γρήγορα. Πριν χαθεί η στιγμή.

Χίλντα: Ένας κόσμος ημιτελής. Μέχρι να τον ολοκληρώσει ένα ζευγάρι.

Ρίτσαρντ3: Σαν κι εμάς;

Χίλντα: Που δεν είχε τη τύχη που του άξιζε σε κάποιο από τους κόσμους.

Ρίτσαρντ3: Τι του συνέβη;

Χίλντα: Ποιου;

Ρίτσαρντ3: Είσαι η Χίλντα, σωστά; Όχι απ' τον κόσμο μου. Ούτε από εδώ όπως φαίνεται. Από κάπου αλλού. Κάπου που ήμουν τ' αγόρι σου όταν ήσουν μικρή.

Χίλντα: Εσύ ναι. Είσαι πιο έτοιμος απ' τους άλλους δύο. Καταλαβαίνεις χωρίς πολλές εξηγήσεις.

Ρίτσαρντ3: Ποιους;

Χίλντα: Πέθανε.

Ρίτσαρντ3: Και τώρα θέλεις να πάρω τη θέση του;

Χίλντα: Δεν είναι τόσο εύκολο. Για σένα είμαι μια ξένη.

Ρίτσαρντ3: Όχι πια.

Χίλντα: Στον κόσμο σου δεν γίναμε ζευγάρι.

Ρίτσαρντ3: Ίσως για να γίνουμε εδώ.

Χίλντα: Δεν είσαι εκείνος.

Ρίτσαρντ3: Άφησε με να γίνω.

Ο Ρίτσαρντ της πιάνει τα χέρια. Εκείνη προσπαθεί να τα τραβήξει αλλά εκείνος δεν την αφήνει.

Ρίτσαρντ3: Δεν ξέρω πως βρέθηκα εδώ. Όμως χαίρομαι. Θα κάτσω και θ' ακούσω όλη την ιστορία σας. Το πάρκο, τα ποιήματα, τα πάντα. Και θα είναι σαν να τα ζω. Θα γίνονται παρελθόν μου. Και λίγο λίγο μέσα απ' τις λέξεις θα μεταμορφωθώ. Θα γίνω ο Ρίτσαρντ σου.

Χίλντα: *(Πάει να του αγγίξει το μάγουλο αλλά διστάζει.)* Θα μπορέσεις;

Ρίτσαρντ3: Δεν το βλέπεις; Μου βγάζεις τον καλύτερο εαυτό μου.

Ακούγονται οι φωνές των Ρίτσαρντ1 και Ρίτσαρντ2, οι οποίοι πλησιάζουν.

Ρίτσαρντ1: Χίλντα!

Ρίτσαρντ2: Πού είσαι Χίλντα;

Ρίτσαρντ3: Ποιοι είναι αυτοί;

Χίλντα: Δυο άλλοι Ρίτσαρντ.

Ρίτσαρντ3: Ίδιοι με μένα;

Χίλντα: Όχι. Όχι. Δεν θα μπορέσεις. Κανείς σας.

Ξεφεύγει από τα χέρια του και απομακρύνεται. Ο Ρίτσαρντ1 πάει να την ακολουθήσει αλλά ακούγοντας τις φωνές διστάζει, αμφιταλαντεύεται και τελικά σταματάει.

Ρίτσαρντ2: Χίλντα!

Ρίτσαρντ1: Χίλντα!

Ο Ρίτσαρντ3 κοιτάζει προς τις φωνές ενώ η Χίλντα φεύγει από τη σκηνή. Πέρφτει σκοτάδι.

6.

Η Χίλντα εμφανίζεται στη σκηνή. Φωτίζονται οι τρεις Ρίτσαρντ οι οποίοι περπατάνε ανάμεσα στους θεατές, μέσα και έξω από την αίθουσα, ψάχνοντάς τη. Τη στιγμή που φτάνουν στη σκηνή η Χίλντα κατεβαίνει και τους παρακολουθεί μαζί με τους θεατές. Κάποιες φορές κάνει λίγα βήματα προς τη σκηνή αλλά τελικά διστάζει και οπισθοχωρεί στην αρχική της θέση.

Ρίτσαρντ1: Κάπου εδώ θα 'ναι. Δεν μπορεί.

Ρίτσαρντ3: Χίλντα!

Ρίτσαρντ2: Σίγουρα πήγε από εδώ;

Ρίτσαρντ3: Ναι, σας λέω.

Ρίτσαρντ1: Χίλντα! Είσαι εδώ;

Ρίτσαρντ2: Πού 'σαι καλή μου;

Ρίτσαρντ1: Θα τη βρούμε.

Ρίτσαρντ3: Εκτός αν...

Ρίτσαρντ1: Αν;

Ρίτσαρντ3: Γύρισε στον κόσμο της.

Ρίτσαρντ2: Λες;

Ρίτσαρντ1: Αυτό αποκλείεται.

Ρίτσαρντ2: Κι αν έχει δίκιο;

Ρίτσαρντ1: Δεν θα γύριζε πίσω. Ειδικά τώρα που βρήκε ένα Ρίτσαρντ.

Ρίτσαρντ2: Τρεις Ρίτσαρντ.

Ρίτσαρντ3: Δεν είμαστε ο Ρίτσαρντ της όμως.

Ρίτσαρντ1: Όχι;

Κοιτάζουν ο ένας τον άλλο.

Ρίτσαρντ3: Ας υποθέσουμε ότι έφυγε. Τι λέτε να μας συμβεί;

Ρίτσαρντ2: Μάλλον θα μείνουμε για πάντα εδώ.

Ρίτσαρντ3: Θα 'ναι τρομαχτικό.

Ρίτσαρντ1: Ευτυχώς δεν θα κρατήσει πολύ. Θα πεθάνουμε χωρίς φαγητό.

Ρίτσαρντ3: Χίλντα!

Ρίτσαρντ2: Εγώ πάντως δεν πεινάω καθόλου.

Ρίτσαρντ3: Ούτε κι εγώ.

Ρίτσαρντ1: Τώρα που το λέτε...

Ρίτσαρντ2: Ούτε πείνα. Ούτε δίψα.

Ρίτσαρντ1: Λες και το σώμα μου είναι νεκρό. Χωρίς ανάγκες. Εκτός από...

Ρίτσαρντ3: Τι;

Ρίτσαρντ2: Θέλεις να την αγγίξεις, σωστά;

Ρίτσαρντ1: Όσο τίποτα άλλο.

Ρίτσαρντ3: Κι εγώ το θέλω πολύ.

Ρίτσαρντ1: Να την αγγίξω και να εισπνεύσω τ' άρωμά της. Να φτάσει βαθειά μέσα μου.

Ρίτσαρντ3: Η ανάσα της μυρίζει ευκάλυπτο.

Ρίτσαρντ2: Ναι.

Ρίτσαρντ3: Πού είσαι Χίλντα;

Ρίτσαρντ2: Χίλντα!

Ρίτσαρντ1: *(Κοιτάζει ψηλά.)* Δεν σας φαίνεται κάτι διαφορετικό στον ουρανό;

Ρίτσαρντ2: *(Κοιτάζει κι αυτός.)* Ναι. Σαν να 'χει αλλοιωθεί το φως.

Ρίτσαρντ3: Θα βραδιάζει.

Ρίτσαρντ1: Αφού ο ήλιος στέκεται στο ίδιο σημείο.

Ρίτσαρντ2: Σαν ένα πορτοκάλι στη μέση του πελάγους.

Ρίτσαρντ3: Αυτό κάπου το 'χω ξανακούσει.

Ρίτσαρντ2: Το έλεγε ο παππούς.

Ρίτσαρντ1: Είχε ανέβει στην κορυφή του βουνού. Κοιμήθηκε σε μία σκηνή και τα χαράματα, όταν ξύπνησε, είδε τον ήλιο να χορεύει στα κύματα.

Ρίτσαρντ3: Τι παράξενο μέρος!

Ρίτσαρντ2: Το βουνό;

Ρίτσαρντ2: Ο Άδειος Κόσμος.

Ρίτσαρντ1: Αν όσα λέει είναι αλήθεια... Σκεφτείτε! Θα τον φτιάξουμε όπως εμείς θέλουμε. Θα γίνει παράδεισος.

Ρίτσαρντ2: Θα μπορούσε. Αρκεί να φτιάχναμε δυο γυναίκες ίδιες μ' εκείνη.

Ρίτσαρντ1: Αυτό θα 'ταν αλλόκοτο.

Ρίτσαρντ2: *(ειρωνικά)* Ενώ τώρα δεν είναι;

Ρίτσαρντ3: Είναι όμορφη...

Ρίτσαρντ2: Ναι.

Ρίτσαρντ3: Τυχερός ο Ρίτσαρντ της.

Ρίτσαρντ1: Τι τυχερός; Τίποτα δεν έζησε.

Ρίτσαρντ3: Τον αγάπησε όμως. Δεν είναι και λίγο.

Ρίτσαρντ1: Σωστά.

Ρίτσαρντ2: *(μονολογεί)* Να σ' αγαπήσει κάποιος αληθινά. Γι' αυτό ναι, αξίζει να λέγεσαι άνθρωπος.

Ρίτσαρντ1: Γαμώτο... Γιατί δεν έγινε το ίδιο με μας;

Ρίτσαρντ3: Τύχη. Ή μάλλον ατυχία.

Ρίτσαρντ2: Για σένα ναι. Εμείς όμως τις γνωρίσαμε τις Χίλντες μας.

Ρίτσαρντ1: Ίσως δεν είμαστε ίδιοι. Ούτε εμείς, ούτε αυτές.

Ρίτσαρντ2: Μπορεί απλά να 'ναι το πεπρωμένο.

Ρίτσαρντ1: Ανοησίες!

Ρίτσαρντ2: Είναι μια εξήγηση όμως. Ο κάθε κόσμος ν' ακολουθεί τη δική του πορεία.

Ρίτσαρντ1: Για να συναντηθούμε οι τρεις μας εδώ; Έλα τώρα! Δεν πιστεύουμε στη μοίρα. Αυτό το κάνουν μόνο οι δειλοί.

Ρίτσαρντ2: Να λοιπόν που σε κάτι διαφέρουμε.

Ρίτσαρντ3: Λέτε να υπάρχουν κι άλλοι εδώ;

Ρίτσαρντ1: Κι άλλοι εμείς;

Ρίτσαρντ3: Φανταστείτε το. Ένας κόσμος γεμάτος Ρίτσαρντ.

ΣΙΩΠΗ

Ρίτσαρντ1: Χίλντα!

Ρίτσαρντ3: Χίλντα!

Ρίτσαρντ2: Πού είσαι καλή μου;

Ρίτσαρντ3: Έχετε καταλάβει τι θα συμβεί όταν τη βρούμε; Θα πρέπει να επιλέξει ένα από εμάς. Και τότε; Τι θα συμβεί στους υπόλοιπους;

Ρίτσαρντ2: Υποθέτω θα γυρίσουν στον κόσμο τους.

Ρίτσαρντ3: Μα γίνεται;

Ρίτσαρντ1: Θα μπορούσατε να φύγετε μακριά. Ο κόσμος δείχνει να είναι αριετά μεγάλος για όλους μας.

Ρίτσαρντ2: Κι εσύ;

Ρίτσαρντ1: Εγώ τη βρήκα πρώτος.

Ρίτσαρντ2: Ήσουν απλά τυχερός.

Ρίτσαρντ3: Είχατε και οι δυο την ευκαιρία σας στον κόσμο σας. Ενώ εγώ όχι. Οπότε νομίζω πως-

Ρίτσαρντ1: Και στον δικό σου κόσμο υπήρχε Χίλντα.

Ρίτσαρντ3: Δεν το γνωρίζουμε. Μπορεί να πέθανε όταν ήταν μικρή. Πριν έρθει η ώρα να τη γνωρίσω.

Ρίτσαρντ1: Ή απλά δεν απάντησες ποτέ στο σιχάκι που έγραψε στο θρανίο σας.

Ρίτσαρντ3: Λες;

Ρίτσαρντ2: Δεν θυμάσαι;

Ρίτσαρντ3: Να σας πω κάτι; Δεν θυμάμαι πολλά από τη ζωή μου. Λες και έχω κάποια μορφή αμνησίας.

Ρίτσαρντ1: Και μένα μου 'ρχονται μόνο σιόρπιες εικόνες.

Ρίτσαρντ2: Μπορεί να φταίει η φυγή απ' τον κόσμο μας και το σοκ της μετάβασης.

Ρίτσαρντ1: Ή να αλλάζουμε. Ο Άδειος Κόσμος να μας μεταμορφώνει. Αργά αργά να μας κάνει σαν κι εκείνον.

Ρίτσαρντ2: Ποιον;

Ρίτσαρντ1: Τον Ρίτσαρντ της.

Ρίτσαρντ3: Ίσως να μ' άρεσε κάτι τέτοιο.

Ρίτσαρντ2: Να γίνω κάποιος άλλος; Κάποιος που δεν υπάρχει;

Ρίτσαρντ1: Να γίνεις αυτός που θα ήταν αν ζούσε.

Ρίτσαρντ2: Το πουλί!

Ρίτσαρντ3: Πού;

Ρίτσαρντ2: Να εκεί! Στο βάθος.

Ρίτσαρντ3: Ναι, το βλέπω.

Ρίτσαρντ1: Δείτε πως σχίζει τον ουρανό.

Ρίτσαρντ3: Εκεί θα 'ναι.

Ρίτσαρντ2: Πάμε! Μην χάνουμε χρόνο.

Ρίτσαρντ3: Χίλντα!

Ρίτσαρντ1: Χίλντα!

Αποχωρούν. Η Χίλντα ανεβαίνει στη σκηνή. Τρέχει προς το μέρος τους αλλά τελικά σταματάει.

7.

Ο Ρίτσαρντ4 μπαίνει στη σκηνή. Βλέπει τη Χίλντα και την πλησιάζει.

Ρίτσαρντ4: Πέθανα λοιπόν;

Χίλντα: Πώς;

Ρίτσαρντ4: Έτσι μου έλεγες. Πως αν ποτέ πεθάνω, θα κάνεις τη τελετή.

Χίλντα: Με θυμάσαι;

Ρίτσαρντ4: Πώς μπορώ να ξεχάσω τη γυναίκα μου; (την πλησιάζει) Είστε σχεδόν ίδιες. Μόνο που αυτή έβαφε τα μαλλιά της ξανθά. Είχε κι ένα σημάδι. Να εδώ, στο δεξί μάγουλο. (Την αγγίζει στο μάγουλο.) Είχε χτυπήσει μικρή με το ποδήλατο. (Η Χίλντα κάνει δυο βήματα πίσω.)

Χίλντα: Η γυναίκα σου είπες;

Ρίτσαρντ4: Είμαι περίεργος να δω σε τι άλλο μπορεί να διαφέρετε; (Κοιτάζει γύρω του.) Αυτός είναι ο Άδειος Κόσμος λοιπόν. Περίμενα κάτι καλύτερο.

Χίλντα: Τι δηλαδή;

Ρίτσαρντ4: Να 'χε λίγο γρασίδι. Κάποιον βράχο. Κάποιο μικρό ύψωμα ίσως.

Χίλντα: Τότε δεν θα 'ταν άδειος.

Ρίτσαρντ4: Έστω ένα κουτάκι κόκα κόλα.

Χίλντα: Τι;

Ρίτσαρντ4: (χαμογελάει) Έλα, γέλα λίγο! Αστείο ήταν! (Η Χίλντα τον κοιτάζει απορημένη.) Ξέρεις... από την πρώτη προσελήνωση. Κάποιοι λένε πως κάπου, πεταμένο στο σεληνιακό έδαφος, υπάρχει ένα κουτάκι κόκα κόλα. Μας φάνηκε τόσο αστείο όταν το διαβάσαμε. Φαντάσου! Ένα κουτάκι αναψυκτικού στη Σελήνη! Σου έλεγα πως θα υπήρχε σίγουρα ένα τέτοιο κι εδώ. Στον Άδειο Κόσμο.

Χίλντα: Δεν έχω δει κάτι.

Ρίτσαρντ4: Τότε πρέπει να ψάξουμε. Και όποιος το βρει θα το πει.

Χίλντα: Γιατί είσαι εδώ;

Ρίτσαρντ4: Μετά θα το πατήσουμε. Και θα παίζουμε ποδόσφαιρο όπως έκανα με τους φίλους μου στο δημοτικό. Το 'χαμε και μαζί δοκιμάσει κάποτε. (Σκύβει και ψηλαφίζει το έδαφος.)

Χίλντα: Τι κάνεις εκεί;

Ρίτσαρντ4: Θα γλιστράει καλά σ' αυτό το έδαφος.

Χίλντα: Γιατί είσαι εδώ, Ρίτσαρντ;

Ρίτσαρντ4: Γιατί με κάλεσες.

Χίλντα: Και η Χίλντα σου;

Ρίτσαρντ4: Τι σε νοιάζει τώρα αυτή;

Χίλντα: Είναι νεκρή;

Ρίτσαρντ4: Όχι.

Χίλντα: Τότε;

Ρίτσαρντ4: Δεν μπορούμε να τη ξεχάσουμε;

Χίλντα: Θέλω να ξέρω.

Ρίτσαρντ4: Ας πούμε πως είμαι ένας Ρίτσαρντ σε εφεδρεία. Κάποιος που ποτέ δεν υπήρξε Χίλντα στον κόσμο του.

Χίλντα: Πες μου!

Ρίτσαρντ4: Πεισματάρα γαμώτο! Όπως εκείνη.

Χίλντα: Λοιπόν;

Ρίτσαρντ4: Ας πούμε πως οι δρόμοι μας χώρισαν.

Χίλντα: Μα πώς;

Ρίτσαρντ4: Ασυμφωνία χαρακτήρων. Ή μάλλον, για να λέμε την αλήθεια, είχε γίνει μια ανυπόφορη σκύλα. Κάποτε βέβαια ήταν γλυκιά, τρυφερή, ερωτευμένη. Αλλά ξέρεις τι λένε. Μόνο η μυρωδιά του ανθρώπου δεν αλλάζει.

Χίλντα: Γιατί ήρθες τότε;

Ρίτσαρντ4: Γιατί ελπίζω εσύ να μην έχεις αλλάξεις και τόσο. Να θυμίζεις το κορίτσι που ερωτεύτηκα.

Χίλντα: Κι αν είμαι κι εγώ μια ανυπόφορη σκύλα;

Ρίτσαρντ4: Τότε έπαιξα κι έχασα.

Χίλντα: Εσύ Ρίτσαρντ; Είσαι ο ίδιος; Αυτός που αγάπησε η Χίλντα σου;

Ρίτσαρντ4: Αυτό θα μου το πεις εσύ. Για να βρισκομαι πάντως εδώ κάτι σημαίνει.

Χίλντα: Είχες την ευκαιρία σου στον κόσμο σου.

Ρίτσαρντ4: Είχα; Θέλω να πω... γιατί να μην είσαι εσύ η γυναίκα για την οποία είμαι προορισμένος; Μπορεί ο Ρίτσαρντ του δικού σου κόσμου και η Χίλντα του δικού μου να ήταν απλά τα μέσα. Για να έρθουμε εμείς οι δυο πιο κοντά.

Χίλντα: Δεν μπορείς να λες κάτι τέτοιο.

Ρίτσαρντ4: Γιατί όχι; Αν το σκεφτείς καλά-

Χίλντα: Εκείνος ήταν τ' αγόρι μου.

Ρίτσαρντ4: Τότε γιατί δεν είναι εδώ; Στη θέση μου;

Χίλντα: Πέθανε! Μου τον σκότωσε ένα αυτοκίνητο.

ΣΙΩΠΗ

Ρίτσαρντ4: Ήσουν παρούσα;

Χίλντα: Ναι.

Ρίτσαρντ4: Λυπάμαι. Υποθέτω θα πέθανε ακαριαία.

Χίλντα: Όχι.

Ρίτσαρντ4: Προλάβαινες δηλαδή;

Χίλντα: Τι εννοείς;

Ρίτσαρντ4: Να πεις την επίκληση. Να τον καλέσεις εδώ.

Χίλντα: Εγώ...

Ρίτσαρντ4: Δεν θα πέθαινε.

Χίλντα: Όχι;

Ρίτσαρντ4: Το σώμα του θ' αναγεννιόταν καθώς έλιωνε και θα σχηματιζόταν και πάλι. Τώρα θα ήσασταν εδώ. Σ' ένα όμορφο ξύλινο σπίτι με μια κόκκινη σιεπή και μια καπνοδόχο. Απέναντι θα υπήρχε ένας μεγάλος φοίνικας.

Χίλντα: Η παιδική του ζωγραφιά. Πάντα αυτό έφτιαχνε. Ένα σπίτι κι ένα φοίνικα. Μου είχε δείξει ένα ντοσιέ με δεκάδες παρόμοιες εικόνες.

Ρίτσαρντ4: Σε κάποιες υπάρχει κι ένα αυτοκίνητο.

Χίλντα: Σε άλλες σύννεφα και γλάροι. Ή και το ουράνιο τόξο.

Ρίτσαρντ4: Αυτό δεν το ζωγράφιζα ποτέ.

Χίλντα: Θα είχαμε και μια σοφίτα μ' ένα τηλεσκόπιο. Κάθε βράδυ θ' ανεβαίναμε πάνω και θα βλέπαμε τ' άστρα.

Ρίτσαρντ4: Μα βραδιάζει ποτέ εδώ;

Χίλντα: Δεν το νομίζω.

Ρίτσαρντ4: Τότε πώς θα βλέπατε τ' άστρα;

Χίλντα: Θα φτιάχναμε το σκοτάδι. Μετά το φεγγάρι. Ή μάλλον πολλά φεγγάρια.

Ρίτσαρντ4: Γιατί δεν έκανες τη τελετή, Χίλντα; Την επίκληση έστω. Θα ήταν αρκετή.

Χίλντα: Εγώ... Εκείνη τη στιγμή...

Ρίτσαρντ4: Ντράπηκες τον κόσμο γύρω σου;

Χίλντα: Όχι, δεν είναι αυτό.

Ρίτσαρντ4: Μπορούσες να σουρλιάξεις, να βρίζεις, να σκίσεις τα ρούχα σου. Κι εγώ δεν ξέρω τι. Κανείς δεν θα σου 'λεγε τίποτα.

Χίλντα: Ήθελα απλά...

Ρίτσαρντ4: Ναι;

Χίλντα: Να του κρατήσω το χέρι.

Ρίτσαρντ4: Μπορούσες να τον σώσεις.

Χίλντα: Λες να μη το ξέρω; Θα μπορούσα. Φυσικά και θα μπορούσα. Δεν υπάρχει μέρα που να μη το σκέφτομαι. Γι' αυτό και άργησα τόσο να κάνω τη τελετή. Για να 'χω την ελπίδα πως ο Άδειος Κόσμος είναι ανύπαρκτος. Μια φαντασίωση των γιαγιάδων μου. Πως δεν φταίω εγώ... πως δεν τον άφησα να πεθάνει.

Ρίτσαρντ4: Και γιατί την έκανες τώρα;

Χίλντα: Δεν πήγαινε άλλο. Έπρεπε να μάθω.

Ρίτσαρντ4: Τι πράγμα; *(Η Χίλντα δεν απαντάει. Ο Ρίτσαρντ πάει να την αγκαλιάσει αλλά σταματάει πριν την ακουμπήσει.)* Μπορώ; Μια αγκαλιά δεν μπορεί να καταστρέψει ένα κόσμο.

Χίλντα: Κι αν μπορεί;

Ρίτσαρντ4: Τότε θα είναι ζηλευτοί αυτοί που την έκαναν. *(την αγκαλιάζει)* Δεν μπορούσες να κάνεις κάτι. Ήταν η μοίρα του. Ο Άδειος Κόσμος δεν θ' άνοιγε. Το βλέπεις κι εσύ. Είμαι εδώ. Έχω τυλίξει τα χέρια μου γύρω απ' το λαιμό σου. Νιώθεις την αναπνοή μου στα μαλλιά σου. Θ' άνοιγε μόνο για μένα.

Χίλντα: Μόνο για σένα; *(Την πιάνει νευρικό γέλιο και απομακρύνεται από την αγκαλιά του.)*

Ρίτσαρντ4: Τι έπαθες;

Χίλντα: Μόνο για σένα; Δεν είσαι ο μόνος Ρίτσαρντ εδώ.

Ρίτσαρντ4: Ψέματα.

Χίλντα: *(Σταματάει να γελάει.)* Υπάρχουν τουλάχιστον άλλοι τρεις.

Ρίτσαρντ4: Άλλοι τρεις εαυτοί μου;

Χίλντα: Ίδιοι και ταυτόχρονα διαφορετικοί.

Ρίτσαρντ4: Δεν μπορεί.

Χίλντα: Να εκεί στο βάθος. Τους βλέπεις; (Ο Ρίτσαρντ4 κοιτάζει προς το κοινό.) Δεν είσαι τελικά καλέ μου και τόσο ξεχωριστός.

Ρίτσαρντ4: Άλλοι τρεις;

Χίλντα: Άβολο, ε;

Ρίτσαρντ4: Ας τρέξουμε μακριά.

Χίλντα: Μαζί;

Ρίτσαρντ4: Αν μας βρουν, θα 'ναι δύσκολο. Δεν θα μπορέσεις ν' αποφασίσεις. (Γιάνει το χέρι της.) Πάμε; (Η Χίλντα δείχνει αναποφάσιστη.) Πάμε;

Προσπαθεί να τραβήξει το χέρι της μπροστά για να φύγουν. Εκείνη όμως μένει ακίνητη.

Χίλντα: Κάτι ξεχνάς, Ρίτσαρντ.

Ρίτσαρντ4: Ποιο πράγμα;

Χίλντα: Το ποίημα του Ντον. Θα μας βρουν όπου κι αν πάμε.

Ρίτσαρντ4: Δεν πιστεύω στην ποίηση πια.

Χίλντα: Εγώ όμως ναι. (Τραβάει κι ελευθερώνει το χέρι της.)

8.

Οι τέσσερις Ρίτσαρντ έχουν σχηματίσει ένα κύκλο γύρω από τη Χίλντα, η οποία δείχνει να είναι χαμένη στις σκέψεις της.

Ρίτσαρντ3: Πρέπει να επιλέξεις.

Ρίτσαρντ4: Είναι σίγουρα δύσκολο.

Ρίτσαρντ3: Μα δεν υπάρχει άλλη λύση.

Ρίτσαρντ2: Ας της δώσουμε λίγο χρόνο.

Ρίτσαρντ1: Τι σκέφτεσαι; Χίλντα;

Ρίτσαρντ3: Είσαι καλά;

Ρίτσαρντ1: Δεν φταις εσύ, καλή μου.

Ρίτσαρντ2: Εσύ περιμένεις ένα. Κι εμείς ήρθαμε τέσσερις. Οπότε τρεις από μας έκαναν το λάθος. Έπρεπε ν' αγνοήσουν το κάλεσμα. Όπως δεκάδες άλλοι Ρίτσαρντ στους κόσμους τους.

Ρίτσαρντ4: Ποιοι τρεις όμως;

Ρίτσαρντ3: *(Κοιτάζει τον ουρανό και μονολογεί.)* Τι κόσμος κι αυτός! Δεν βραδιάζει ποτέ! Κι εκεί στο βάθος. Τα χρώματα...

Ρίτσαρντ1: Γιατί να μην προσπαθήσουμε όλοι μαζί;

Ρίτσαρντ4: Τέσσερις άνδρες και μία γυναίκα; Αυτό είναι τρελό.

Ρίτσαρντ1: Όχι τέσσερις. Ένας. Είμαστε το ίδιο πρόσωπο.

Ρίτσαρντ4: Φυσικά και δεν είμαστε.

Ρίτσαρντ2: Εγώ θα ήθελα να ζήσω μαζί σας. Να μάθω για τις ζωές σας. Και ποιος ξέρει; Μπορεί να σας αγαπήσω όπως αγαπώ τον εαυτό μου.

Ρίτσαρντ3: Ή να μας μισήσεις... όπως κανείς μισεί τον εαυτό σου.

Ρίτσαρντ2: Μα δεν τον μισώ.

Ρίτσαρντ4: Μαλακίες. Αυτό που λέτε δεν γίνεται.

Ρίτσαρντ2: Γιατί Ρίτσαρντ;

Ρίτσαρντ1: Όλα γίνονται. Σε κάποιον άλλον κόσμο οι γάτες κολυμπούν στη Σελήνη.

Ρίτσαρντ4: Πού τον θυμήθηκες τον παππού; Κι εμένα μου το έλεγε. Αλλά νομίζω για τα σκυλιά.

Ρίτσαρντ3: Για τα ποντίκια!

Ρίτσαρντ2: Εμένα για τους σκίουρους.

Ρίτσαρντ4: Βλέπετε. Δεν είμαστε ίδιοι.

Ρίτσαρντ3: (μονολογεί) Πόσο παράξενο. Σαν να 'μαστε κακά αντίγραφα κάποιου άλλου.

Ρίτσαρντ1: Όλα γίνονται, Χίλντα!

Ρίτσαρντ4: Όχι εδώ. Ο Άδειος Κόσμος έχει τους κανόνες του. Περιμένει ένα ζευγάρι. Μία γυναίκα και ένα άνδρα.

Ρίτσαρντ1: Δεν μιλάω σε σένα.

Ρίτσαρντ2: Τότε γιατί μας δέχτηκε και τους τέσσερις;

Ρίτσαρντ3: Ναι. Δεν θα 'πρεπε ν' αφήσει να μπουν τους τρεις τελευταίους.

Ρίτσαρντ1: Ίσως υπάρχει ένα απώτερο σχέδιο.

Ρίτσαρντ4: Μπορεί απλά να μην ήσασταν οι σωστοί. Γι' αυτό και κάθε φορά άφηνε και κάποιον άλλο να περάσει.

Ρίτσαρντ3: Δηλαδή εσύ 'σαι ο ιδανικός;

Ρίτσαρντ4: Δεν βλέπω κάποιο πέμπτο.

Ρίτσαρντ1: Ξέρετε ποιο μπορεί να είναι το σχέδιο; Να ζήσουμε μαζί και ν' αγαπήσουμε ο ένας τον άλλο. Μόνο τότε θα γίνουμε άξιοι της αγάπης της.

Ρίτσαρντ3: Μα τι λες; Αποκλείεται ν' αντέξουμε.

Ρίτσαρντ1: Γιατί όχι;

Ρίτσαρντ3: Ποιος μπορεί ν' αντέξει τον εαυτό του; Στη ζωή μπορείς να τον κρύβεις. Να ναρκώνεις τη σκέψη σου. Ακόμα και να τον εξιδανικεύεις. Όμως εδώ όχι. Σε λίγες μέρες θα σας σιχαινομαι.

Ρίτσαρντ1: Ή θα μας αγαπήσεις;

Ρίτσαρντ2: Πώς θα γίνει αυτό;

Ρίτσαρντ1: Θα θυμηθούμε τ' αγόρια που ήμασταν κάποτε.

Χίλντα: Θα σιάσετε πια!

Ρίτσαρντ1: Χίλντα;

Χίλντα: Δεν μπορώ να σας ακούω άλλο. Απαιτώ να το βουλώσετε. Κανείς σας δεν είναι το αγόρι μου. Ακούτε; Κανείς!

Ρίτσαρντ1: Μα εσύ έλεγες πως είμαστε το ίδιο-

Χίλντα: Βλακείες έλεγα!

Ρίτσαρντ4: Δίκιο έχει. Κανείς μας δεν είναι τ' αγόρι της. (στη Χίλντα) Θα μπορούσαμε όμως να γίνουμε.

Χίλντα: Φυσικά και όχι!

Ρίτσαρντ4: Μα γιατί;

Χίλντα: Δεν μπορείς να γίνεις κάποιος που δεν γνωρίζεις.

Ρίτσαρντ1: Θα μας δείξεις.

Χίλντα: Μα ούτε εγώ ξέρω. Πέθανε όταν ήταν δεκαοχτώ. Δεν έχω ιδέα πως θα ήταν αυτή τη στιγμή. Μπορεί να ήταν όπως εσύ... εσύ... εσύ... ή εσύ. Μπορεί ένας συνδυασμός. Ή κάποιος που να μην μπορούμε να φανταστούμε. Ένας ξένος.

Ρίτσαρντ3: Ακόμα καλύτερα. Θα γίνουμε αυτό που θα 'θελες να 'ναι. Ή μάλλον αυτό που εκείνος ήταν προορισμένος να γίνει. Και που δεν θα τα κατάφερνε να γίνει ποτέ γιατί θα τον αλλοίωνε η ίδια η ζωή.

Χίλντα: Δεν καταλαβαίνετε.

Ρίτσαρντ3: Μπορώ να γίνω ο ιδανικός Ρίτσαρντ.

Ρίτσαρντ4: Κι εγώ.

Ρίτσαρντ1: Κι εγώ.

Ρίτσαρντ2: Εγώ δεν ξέρω. Θα προσπαθήσω όμως.

Χίλντα: Δεν μπορείτε να γίνετε αυτός.

Ρίτσαρντ1: Πώς το ξέρεις;

Χίλντα: Γιατί ο Άδειος Κόσμος μας κοροΐδεψε. Θέλει να μείνει για πάντα άδειος.

Ρίτσαρντ3: Γιατί να θέλει κάτι τέτοιο;

Χίλντα: Ίσως γιατί αγαπάει την ανυπαρξία του.

Ρίτσαρντ4: Τώρα είναι αργά. Μας έφερε εδώ απ' τους κόσμους μας.

Χίλντα: Μα δεν είστε από εκεί;

Ρίτσαρντ1: Αλλά από πού;

Χίλντα: Από εδώ. Ή μάλλον... από εδώ. *(δείχνει το κεφάλι της)*

Ρίτσαρντ3: *(γελάει)* Δεν γίνονται αυτά.

Χίλντα: Για χρόνια φανταζόμουν τον Ρίτσαρντ μου. Τι άνδρας θα είχε γίνει. Τα χέρια του, τα μάτια του, τα μαλλιά του. Κι όλα τα άλλα. Μόνο ένα πράγμα κρατούσα σταθερό. Τη μυρωδιά του. Επίσης σκεφτόμουν το χαρακτήρα του. Κάποιες φορές ήταν το γλυκό μου αγόρι. Στους εφιάλτες μου όμως ήταν αλλιώς. Ένας εγωπαθής μπάσταρδος... ένας παρατημένος... ή ένα βαρετό, άβουλο πλάσμα. Φαντασιωνόμουν ακόμα και την κοινή μας ζωή. Και συχνά δεν την έβρισκα όμορφη. Αρχίζα λοιπόν να σκέφτομαι πως τίποτα δεν θα 'χε πάει καλά. Τίποτα. Και τότε χαιρόμουν που πέθανε. Που η αγάπη μας τέλειωσε στην κορύφωση της. Ίσως γι' αυτό να μην έκανα τη τελετή ενώ πέθαινε. Κάτι βαθειά μέσα μου με συγκράτησε. Για να μείνει η αγάπη μας για πάντα αγνή στο μυαλό μου.

Ρίτσαρντ2: Όχι Χίλντα.

Χίλντα: Και όταν ήρθα εδώ, ο Άδειος Κόσμος μπήκε στο κεφάλι μου. Πήρε όλες αυτές τις εκδοχές και σας έφτιαξε. *(φωνάζει)* Ένας βιαστής του μυαλού μου! Αυτό είσαι! Ακούς; Ένας γαμημένος βιαστής! Κι εσείς τα παιδιά του. Γεννημένα για ν' αποδείξει πως δεν αξίζει να γεμίσει. Να θυσιάσει την όμορφη ανυπαρξία του για ατελή πλάσματα σαν και μας. Κι έτσι θα νιώθει τώρα σίγουρα ανώτερος. Ο πιο τέλειος κόσμος απ' όλους. Τέλειος γιατί είναι άδειος.

Ρίτσαρντ3: Τι τρέλες είναι αυτές;

Ρίτσαρντ1: Αυτό δεν γίνεται.

Ρίτσαρντ2: Σε θυμάμαι.

Ρίτσαρντ4: Έζησα μαζί σου.

Χίλντα: Έτσι νομίζετε.

Ρίτσαρντ2: Αφού το νομίζουμε, έτσι είναι.

Ρίτσαρντ1: Δηλαδή λες πως δεν είμαστε αληθινοί;

Ρίτσαρντ4: Άγγιξε με! Έχω σάρκα όπως κι εσύ.

Ρίτσαρντ2: Κι εγώ.

Ρίτσαρντ1: Δες τα χέρια μου.

Ρίτσαρντ2: Πιάσε το στήθος μου. Η καρδιά μου πάλλεται δυνατά.

Ρίτσαρντ3: Δείτε εκεί! Στο βάθος!

Κοιτάζουν και οι πέντε σαστισμένοι.

Ρίτσαρντ2: Θεέ μου, ο ορίζοντας!

Ρίτσαρντ1: Δεν έχω ξαναδει κάτι τέτοιο.

Ρίτσαρντ3: Μοιάζει σαν...

Ρίτσαρντ4: Να θρυμματίζεται.

Ρίτσαρντ3: Διαλύεται σιγά σιγά.

Ρίτσαρντ2: Και ο ήλιος! Μπορώ να τον κοιτάξω πια.

Ρίτσαρντ4: Κι εγώ.

Ρίτσαρντ2: Τι στο καλό συμβαίνει;

Χίλντα: Αρχίζει να καταρρέει.

Ρίτσαρντ3: Αποκλείεται.

Ρίτσαρντ2: Γιατί;

Ρίτσαρντ4: Επειδή αγγίζαμε ο ένας τον άλλο.

Ρίτσαρντ1: Δεν καταλαβαίνω.

Ρίτσαρντ4: Η γιαγιά σου το έλεγε. Σωστά; Χωρίς ύλη ο Άδειος Κόσμος είναι εύθραυστος σαν νέφος. Και το άγγιγμα είναι ενέργεια. Δύναμη που δεν μπορεί να αντέξει κάτι τόσο ευάλωτο. Θα διαλυθεί.

Ρίτσαρντ1: Και τι θα συμβεί σ' εμάς;

Ρίτσαρντ2: Θα γυρίσουμε πίσω, σωστά; (Η Χίλντα τον κοιτάει χωρίς να απαντήσει.) Σωστά, Χίλντα;

Ρίτσαρντ4: Το σώμα μας θα θρυμματιστεί σαν τη ψίχα ενός ψωμιού.

Ρίτσαρντ1: Μα η ύλη μας... δεν ανήκει σ' αυτόν τον κόσμο...

Ρίτσαρντ3: Σίγουρα;

Ρίτσαρντ4: Υποθέτω θα μάθουμε σύντομα.

Χίλντα: Ο μπάσταρδος. Ειμεταλλεύεται την αδυναμία του. Μας ξέρει καλά. Όταν δυο άνθρωποι βρεθούν σ' ένα χώρο ένα πράγμα μονάχα ποθούν. Το άγγιγμα. Έστω και για μια στιγμή. Κι έτσι είναι σίγουρος πως θα διαλυθεί. Πως θα μείνει άδειος.

Ο Ρίτσαρντ2 γονατίζει και βγάζει από το σακάκι του ένα μολύβι και ένα χαρτί. Το χέρι που κρατάει το μολύβι αρχίζει να τρέμει. Προσπαθεί να γράψει στο χαρτί.

Ρίτσαρντ3: Το τρεμάμενο χέρι.

Ρίτσαρντ4: Το κάνεις ακόμα;

Ρίτσαρντ1: Σςς! Άσε τον να συγκεντρωθεί.

Ρίτσαρντ4: Μα είναι η ώρα για ποιήματα;

Ρίτσαρντ1: Ίσως μας δώσει μια λύση.

Ρίτσαρντ4: Ποτέ δεν μου πρόσφερε τίποτα.

Ρίτσαρντ1: Μην χάνεις την πίστη σου.

Παρακολουθούν το Ρίτσαρντ2 να γράφει με χέρι που τρέμει στο χαρτί. Η Χίλντα ταυτόχρονα τρέχει προς το μέρος που ο κόσμος καταρρέει. Πέρνει σκοτάδι. Ακούγεται η φωνή του Ρίτσαρντ1 στο σκοτάδι.

Ρίτσαρντ1: Χίλντα!

9.

Η Χίλντα μόνη της στη σκηνή. Κοιτάζει τον κόσμο που θρυμματίζεται..

Χίλντα: Το πουλί. Πάει χάθηκε. Έλιωσε σαν χιόνι και σκόρπισε στο κενό. Είχε δίκιο η γιαγιά; Αν δεν τους αγγίζω άλλο, θα σταματήσεις να διαλύεσαι; Θα περιμένεις να διαλέξω κάποιον και τότε θα μας αφήσεις να σε γεμίσουμε και να γιορτάσουμε την αγάπη; Όχι ε; Θεε να συνεχίσεις την αποσύνθεσή σου. Ν' αποβάλεις με την ησυχία σου το ξένο σώμα και να συνεχίσεις την αιώνια ανυπαρξία σου. Εγώ είμαι απλά άνθρωπος. Το μυαλό μου δεν μπορεί να συλλάβει το απέραντο κενό σου. Να καταλάβει τις προθέσεις σου. Μόνο ν' αγαπάει ξέρει. Ν' αγαπάει και να φοβάται. Και τώρα ξέρεις τι; Σε ζήλεψα. Δεν θέλω να υπάρχω πια. Όπως τ' αγόρι μου. Μα θέλω να πεθάνω αγαπώντας. Με την ισχνή, ατελή αγάπη που μπορώ να προσφέρω. Ν' αγγίζω, να μυρίσω, να δω. Να νιώσω καρδιές να χτυπούν, δάχτυλα και σώματα να τρέμουν. Μπορείς; Μπορείς να μου προσφέρεις ένα τέτοιο όμορφο θάνατο;

Κουκουβίζει και κοιτάζει προς το κοινό απαγγέλλοντας την επίκληση. Ξαφνικά μπαίνουν στη σκηνή οι τέσσερις Ρίτσαρντ.

Ρίτσαρντ3: Χίλντα;

Ρίτσαρντ2: Εδώ είμαστε.

Χίλντα: *(Γυρίζει και τους κοιτάει.)* Ήρθατε;

Ρίτσαρντ2: Δεν γινόταν αλλιώς.

Ρίτσαρντ4: Όπου και να πας θα βρεθούμε.

Ρίτσαρντ1: Ο κύκλος πάντα κλείνει. Τα δυο μέρη του διαβήτη ενώνονται.

Ρίτσαρντ2: Άσε με να σ' αγγίζω.

Ρίτσαρντ3: Και μένα.

Ρίτσαρντ1: Όλους μας.

Την πλησιάζουν σε απόσταση αναπνοής.

Χίλντα: Ο Άδειος Κόσμος διαλύεται.

Ρίτσαρντ3: Ας διαλυθεί ήσυχα.

Ρίτσαρντ2: Κι εμείς ήσυχα ας δεχτούμε τη διάλυση του. Χωρίς φωνές και λυγμούς.

Ρίτσαρντ1: Ας μιλήσουν μόνο τ' αγγίγματα, οι εισπνοές και οι ανάσες.

Ρίτσαρντ4: Κι ας διηγηθούν χωρίς λέξεις σε όσους κόσμους υπάρχουν μια ιστορία αγάπης.

Ρίτσαρντ2: Της Χίλντα και του Ρίτσαρντ.

Ρίτσαρντ3: Αλλιώς ας σβήσουν μαζί μας.

Ρίτσαρντ4: Δεν είμαι ο Ρίτσαρντ σου.

Ρίτσαρντ3: Κανείς μας δεν είναι.

Ρίτσαρντ2: Μα ας προσποιηθούμε ότι είμαστε.

Ρίτσαρντ1: Για λίγο. Όσο κρατάει μια τελευταία ανάσα.

Την αγκαλιάζουν. Ο κόσμος γύρω τους αρχίζει να καταρρέει. Αρχίζει να πέφτει σκοτάδι.

Ρίτσαρντ 1,2,3,4: Χίλντα.

Χίλντα: Ρίτσαρντ. Είσαι εδώ, Ρίτσαρντ.

Σκοτάδι.